

CINE
MIEN

DÉ QUEER CLUB GEDRAGEN DOOR COMMUNITY

DE TRUT

10 PORTRETTE

BEKIJK TRAILER

De Trut: 10 portretten P!m Mookhoek

REGIE:
P!M MOOKHOEK

LENGTE:
40 MINUTEN

RELEASEDATUM:
23/7/2026

Ter ere van het 40-jarig jubileum van De Trut en World Pride Amsterdam (25 juli- 8 augustus 2026) volgt deze documentaire tien mensen die op uiteenlopende manieren verbonden zijn aan de iconische Amsterdamse queerclub. Vrijwilligers en bezoekers vertellen hoe De Trut hun leven heeft beïnvloed.

De documentaire laat zien hoe een non-commercieel feest uitgroeide tot een veilige plek en activistische kracht binnen de queer gemeenschap, van de jaren tachtig tot nu.

OVER DE TRUT

In de kelder van krakerscomplex Tetterode vind je De Trut: al sinds de jaren tachtig een vaste waarde voor de Amsterdamse lhbtq+-gemeenschap. De club is elke zondagavond open van 22:00 tot 03:00 uur en wordt volledig gerund door vrijwilligers. Een eigenzinnig instituut zonder winst oogmerk, gedreven door en voor de community.

Volgens regisseur P!m moeten sommige films “gewoon gemaakt worden”. Dit was ook het geval bij *De Trut: 10 portretten* en dat maakt de insteek voor deze documentaire persoonlijk. P!m werkte zelf tien jaar als vrijwilliger in de club De Trut en beschouwt de plek als een van de locaties waar hij in Amsterdam werkelijk zijn “familie”, zijn “gezinnetje” en zijn “thuishaven” vond. Hij is blij om te zien dat jongere generaties hun thuis ook vinden in de club. De persoonlijke betrokkenheid is voelbaar in zijn benadering: hij filmt niet van buitenaf, maar vanuit een langdurige, intieme kennis van de plek, haar rituelen en haar gemeenschap.

Tegelijkertijd bewaakt hij nadrukkelijk de balans tussen betrokkenheid en afstand. In plaats van een pure jubileumviering koos hij voor tien portretten van uiteenlopende mensen die op verschillende manieren met de club De Trut verbonden zijn, zoals vrijwilligers, bezoekers en oud-medewerkers. Daarmee wordt de club niet alleen een fysieke locatie, maar ook een lens waardoor naar generaties queer leven, solidariteit, activisme en onderlinge zorg in Amsterdam wordt gekeken.

P!m benadrukt bovendien dat De Trut meer is dan een fysieke locatie. Juist doordat de club klein, besloten en strikt in haar eigen regels is, ontstaat er een gevoel van vrijheid dat je niet uit lege ruimtes of klassieke clubbeelden haalt. Die magie zit in de gemeenschap zelf: in het herhaaldelijk terugkeren, in de herkenning en de nabijheid, en in de ruimte om jezelf te zijn zonder uitleg of verantwoording. Tijdens het filmen merkte P!m dat deze sfeer onveranderd is sinds de tijd dat hij er wekelijks kwam. Juist dat tijdloze karakter maakt zijn documentaire niet alleen een portret van een iconische Amsterdamse club, maar ook van een manier van samenkomen die generaties overstijgt.

Zijn werk aan de documentaire sluit daarnaast aan bij een bredere politieke en culturele urgentie. P!m kijkt naar de club De Trut niet alleen als erfgoed, maar ook als plek die laat zien waarom veilige queer ruimtes vandaag nog altijd noodzakelijk zijn. In de interviews die hij afnam, kwam volgens hem telkens opnieuw dezelfde onderstroom terug: de vrijheid om te kunnen zijn wie je bent en het belang van organisaties zoals De Trut die hiervoor ruimte bieden en de gemeenschap ondersteunen. Dat geeft de film een dubbele laag: feestelijk en persoonlijk aan de ene kant, en waakzaam en actueel aan de andere.

P!m Mookhoek is regisseur, editor en televisiemaker, met een loopbaan die zich beweegt tussen grootschalige amusementsprogramma's en persoonlijk gedreven documentaires (o.a. *Gay Babyboom*). Hij is van oorsprong PABO-opgeleid en werkte kort als docent, een achtergrond die nog altijd doorklinkt in zijn behoefte om niet alleen te maken, maar ook iets over te brengen. Hij werkt al ruim dertig jaar als verslaggever en maker, en combineert daarin vakmanschap met een duidelijke interesse in ongefilterde verhalen over mensen, gedrag en gemeenschappen. Hoewel hij ook televisieformaten in het lichtere segment maakt, zoals *Oh Oh Den Haag* (SBS) en *Bij ons op de Wallen* (NPO), vertelt P!m dat zijn hart bij documentaire ligt, waar ruimte is voor observatie, nuance en menselijke gelaagdheid.

De liefde voor documentaire gaat bij P!m samen met een sterk gevoel voor sociale context. Hij zoekt niet alleen naar een goed verhaal, maar naar de betekenis van dat verhaal binnen een bredere leefwereld: wie iemand is, waar die persoon vandaan komt en wat een plek of gemeenschap in iemands leven kan betekenen. In zijn eigen woorden wilde hij van *De Trut: 10 portretten* geen "reclamefilm" maken, maar een documentaire die, met de club De Trut als leidraad, laat zien wat het vandaag betekent om je plek te vinden als homo, trans of non-binair persoon in Amsterdam, de stad die voor P!m als een dorp aanvoelt en waar hij zich vrijer voelt dan waar dan ook.

INTERVIEW

PIM MOOKHOEK

Een hele praktische vraag, Ik zag Pim voorbijkomen, ik zag Pim met een uitroepteken voorbijkomen. Is dat ook hoe jouw ouders het hebben verzonnen, of is het een artiestennaam?

“Ik heet eigenlijk David Pieter. Maar toen ik geboren werd, vonden ze dat zo lang dat ze zeiden: in het begin noemen we hem maar Pim, en heb ik zelf dat uitroepteken verzonnen. P!m dus.”

Wil je jezelf voorstellen?

“Ik heet P!m, ik ben 58 geworden. Wat ik doe is eigenlijk tweeledig: ik regisseer amusementsprogramma's voor televisie, maar mijn hart ligt bij documentaire, dus echt dingen vertellen. Maar de lichte variant schuw ik ook niet, dat doe ik bijvoorbeeld bij *Oh Oh Den Haag*, maar ook bij *Bij ons op de Wallen*. Daar ben ik wel trotser op, eigenlijk. Ik heb veel talentenjachten gemaakt. Daarnaast doe ik dus ook documentairedingen die ik meer zelf initieer. En daar is *De Trut: 10 portretten* ook eentje van.”

“ Ik werk al 30 jaar als verslaggever, maar ik ben eigenlijk een onderwijzer die een beetje verdwaald is.

Je bent je carrière gestart op de HKU?

“Ja, Kunstmanagement heb ik daar gevolgd. En daarvoor heb ik de PABO gedaan en een half jaar voor de klas gestaan. Daarna ben ik begonnen met productie voor speelfilms en drama. Vervolgens heb ik een cursus itemregie gedaan en ben ik gaan regisseren en monteren.”

Heeft jouw achtergrond als docent invloed op jouw werk als maker? Bijvoorbeeld het streven om iets over te brengen?

“Nou, dat zit er dan stiekem nog wel ergens diep van binnen in. Soms komt dat wel terug. Meestal bij flinterdunne verhaaltjes die ik bij amusement maak. Maar ook bij wat grotere verhalen, zoals met de documentaire *Gay Babyboom* die ik maakte voor BNNVARA.”

Ik zag ook de documentaire *De Trut wordt dertig*. Mag ik aannemen dat je affiniteit met de plek hebt en hier ook aan hebt gewerkt?

“Toen ze dertig jaar bestonden, zei ik: we moeten er iets over maken. Toen heb ik destijds een tafel voor de club De Trut gezet op zondagavond, en heb ik de verschillende groepjes mensen aan die tafel gezet. Gewoon met biertjes, met drank, met een asbak op tafel en praten over hun ervaring met De Trut. In die documentaire van tien jaar geleden ligt de nadruk op de geschiedenis. De organisatie van De Trut heeft toen bij het jubileum van veertig jaar gezegd: We vonden dat zo leuk tien jaar terug, kan je dat nog een keer doen? Toen heb ik bedacht dat ik tien portretten ging maken van mensen die in de club werken of daar uitgaan. Ik dacht dat het met meerdere ideeën misschien los zand zou worden, dus heb ik De Trut genomen als verbindende factor.

Daarnaast heb ik zelf tien jaar in De Trut gewerkt. Mijn vrienden zitten daar ook. Dat is wel de plek waar ik pas echt mijn familie, mijn gezinnetje en mijn thuishaven vond, na een jaar of vijf in Amsterdam te wonen. Hoewel ik nu nog maar weinig kom, omdat de gemiddelde leeftijd daar rond de twintig ligt en ik inmiddels bijna het drievoudige ben, draag ik de plek en de mensen een warm hart toe. Tijdens de voorbereiding van deze documentaire ben ik weer vaker langs geweest, en toen werd ik er opnieuw blij van dat veel andere mensen daar nog steeds hun familie en thuis vinden.

Uitgaan bij De Trut wordt pas leuk als je daar vijf of zes keer bent geweest en de eerste mensen leert kennen. Dan denk je: Oh ja, dit is leuk. Ik heb vaak de fout gemaakt om mensen één keer mee te nemen. Die stonden daar dan en die dachten: Is dit het nou? Dat vond ik heel grappig. Je voelt dat speciale van De Trut pas als je er langer en vaker bent geweest.”

Is er iets wat je belangrijk vindt dat meegenomen wordt uit jouw werk?

“Ik wil niet al te belerend zijn. Ik ga mensen niet de les lezen. Waar ik blij van word op televisie nu, is dat we een tijd hebben gehad waarin de vorm heel erg voorop stond, met grote gelikte shows. Wat mensen nu interessanter vinden, zijn echte mensen. De vorm doet er minder toe, de inhoud meer. Publiek zit te wachten op kleine verhalen.

Toen ik aan de documentaire *De Trut: 10 portretten* begon, had ik eigenlijk één angst: als je tien portretten maakt van mensen uit De Trut, ligt het op de loer dat het één grote promotiecampagne wordt. Dat wilde ik niet. Ik wilde geen reclamefilm maken.

Daarom heb ik breder gevraagd dan alleen over De Trut. Mijn doel was om te laten zien wat het vandaag betekent om als jonge homo, trans of non-binair je plek te zoeken in Amsterdam.”

“ ***Ik hoop en denk dat de film breder is dan alleen de club zelf.*** ”

Waarom was het voor jou belangrijk dat Amsterdam als thema werd meegenomen in de documentaire?

“Ik zit heel erg in mijn Amsterdamse bubbel en vind het de leukste stad ter wereld, terwijl ik veel reis. Maar nergens denk ik: hier moet ik blijven. Amsterdam voelt als een dorp én een stad, en ik voel me hier nog steeds vrijer dan waar dan ook. Ik ben er trots op.

Doordat ik op veel plekken kwam, kreeg ik tijdens het maken van de documentaire een beter beeld van gay Amsterdam. Zo bijvoorbeeld ook met die twee meisjes uit de eerste scène, het eerste portretje, de naked titty girls. Daar was ik mee naar het Waterlooplein geweest. Toen dacht ik tijdens het monteren wel: hè, wat doen wij daar nou, waarom naar het Waterlooplein? Dat heb ik er toen toch weer uitgegooid.”

Mocht het filmen in De Trut voor deze documentaire wel?

“Niet helemaal. Maar ik vind het zelf ook niet erg. Het is ook veel leuker dat er niet gefilmd wordt. Ik had ook ruimere beelden van De Trut waarin je de club wel leeg zag. Maar daar is dan werkelijk niks aan. Het is heel grappig dat er een soort fantasie ontstaat, omdat binnen niet gefilmd mag worden. Het is gewoon een kleine plek. Het houdt een soort magie vast. Het is natuurlijk niet de ruimte, het is meer dat gevoel en die community die er kan zijn. Dat ga je leeg al helemaal niet zien.

De mensen in De Trut zijn zo vrij. Die durven daar in blote borsten te lopen, of helemaal bloot. Of daar eens een keer te zoenen met iemand die niet helemaal in je range past. Dat mag daar en kan daar ook allemaal vanwege die anti-telefoonregel, want daar wordt heel strikt op gelet. Als je

binnen met de telefoon staat, dan word je er nog net niet meteen uitgezet.”

Is De Trut veel veranderd sinds dat jij daar kwam?

“Ik vind dat in De Trut helemaal niks veranderd is. Hoewel. Er is één ding veranderd. En dat is dat wij vroeger echt zaten te vergaderen over hoe we meer vrouwen binnenkregen. Want het was echt behoorlijk mannenwerk. En dat is tegenwoordig totaal andersom. Tegenwoordig zijn er meer vrouwen dan mannen.

De sfeer en de vrijheid en volgens mij zeker hoe mensen werken, met wat voor enthousiasme en blijheid, dat is nog precies hetzelfde. Mensen die nu in De Trut werken, die zijn er nog steeds ook heel trots op. Ze lopen ook allemaal graag met een Trut-shirt, zo van: wij zijn hier, wij ownen dit. Het is onvoorstelbaar dat De Trut nog bestaat. Want als je nu in de horeca werkt, dan kan je echt redelijk verdienen. En dan zijn daar mensen die het werk gewoon voor niks doen.”

Is er iemand die je specifiek echt geïnspireerd heeft uit *De Trut: 10 portretten*?

“Ja, de eerste persoon is Zeyd. Zijn verhaal heeft de meeste indruk op mij gemaakt. Hij is uit Azerbeidzjan gevlucht en leeft nu in een azc. Hij is zo geweldig, open, eerlijk en lief. Je kan toch helemaal niks tegen hem hebben? Maar ook Avalon, die vertelt over hun non-binair zijn. Dat vond ik wel heel interessant. Dat is een materie waar ik niet heel veel van af weet. Dat is wel een nieuwe verworvenheid.

Toen ik jong was, was je gewoon homo of hetero. En als je heel “gek” was, was je bi. Maar dat was al een beetje moeilijk. Daar zit tegenwoordig een heel scala tussen wat je allemaal wil zijn. Dat heeft gelijk als consequentie iets anders wat ik geleerd heb. Dat is van de twee mannen die De Trut hebben opgericht, Jacques en Bobby. Dat juist doordat we allemaal zo kunnen kiezen in welk vakje we willen horen, zijn die vakjes allemaal heel druk met elkaar bezig en al die subculturen en subgroepen. En wat wel soms mist, is dat die de handen ineenslaan. En met z’n allen naar buiten treden. En dat is wat wij ouderen vroeger wel hebben gedaan. De rechten gaan nu achteruit. Maar het is nog niks in vergelijking met toen ik 18 was. En we zijn heel veel opgeschoten.

Nu gaan we weer een beetje terug. Dat gaat daarna ook wel weer goed. Maar daar moeten we voor oppassen. Dat is iets waar ik tijdens het maken van deze documentaire fanatieker mee bezig was. Dat we niet allemaal met elkaar bezig zijn, maar ook dat we een vuist vormen naar buiten toe. Want we moeten er heel zuinig op zijn wat we allemaal bereikt hebben.”

“ We moeten wel blijven vechten met z’n allen. ”

CINEMIEN

WWW.CINEMIEN.NL

Cinemien is an independent, all-rights film distributor that has combined professionalism with a love of films and a good nose for new talent for more than 40 years. In the Netherlands, Belgium, Luxembourg, Germany, Austria, Switzerland, Liechtenstein, Spain and Sweden, we release films in cinemas, on DVD/Blu-Ray, Video on Demand and TV.

INTERNATIONAL SALES & THEATRICAL RELEASE

Evelien Steensma

Director of marketing & Partnerships

M: +31 (0)6 238 750 57

E: evelien@cinemien.nl

Ian van der Putten

Director

M: +31 (0)6 431 720 31

E: ian@cinemien.nl

ABC Theatrical Distribution B.V.

Hengeveldstraat 29

3572 KH Utrecht Algemeen: 030-8200982

E-mail: info@cinemien.nl